

obci jako veřejnoprávnímu podmětu, vykonávajícímu místní policii a pečujícímu o bezpečnost veřejné dopravy, provinění proti předpisům o vykonávání místní policie (§ 28 a 34 obec. zř. pro Čechy), pak přivádí k platnosti nárok, kotvící ve veřejném právu, pro nějž soudy podle § 37 odst. 2. téhož zákona a § 1 jur. n. příslušny nejsou, pokud správní úřady neuznaly o povinnosti k náhradě škody (srov. rozhodnutí č. 6275 sb. n. s.).

V souzeném případě nelze ze žalobcova přednesu nic seznati, z čeho by bylo lze usuzovati, že žalobce opírá svůj nárok o porušení soukromoprávních závazků obcí jako podmětem soukromoprávním, ačkoli to bylo jeho povinností (§§ 178, 226 c. ř. s.), chtěl-li přípustnost pořadu práva dolíčiti. Naproti tomu lze z jeho tvrzení, že most na veřejné cestě byl v nebezpečném stavebním stavu, že policejní stráž o tom dávala zprávy a že oznámil svůj úraz místní policii, právem usuzovati, že opírá svůj nárok jediné o domnělé zanedbání předpisů místní policie, tedy o důvod veřejnoprávní. Že pro takový nárok není pořad práva přípustný, vyslovil a odůvodnil obšírněji nejvyšší soud již opětne (srov. roz. č. 5006, 6333, 6338 a mnoho jiných). Netřeba proto otázku tu zde znovu rozebírat.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 17. května 1927. č. j. R I 351/27. Dr. Grešl.

Rozvrh přejímací ceny za pozemky přiznané drobným pachtýřům děje se v řízení nesporném podle zásad o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti v dražbě prodané (§ 26 zákona ze dne 27. V. 1919 č. 318 Sb. z. a n.). Rekursní lhůta obnáší 14 dnů a platí tu obdobně sankce vytčená v § 210 ex. ř.

Obě nižší stolice zamítly nároky uplatňované jménem patronátních břemen, nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti české finanční prokuratury, opravil však usnesení nižších stolic v ten rozum, že se k nárokům církevních ústavů vyplývajících z patronátních břemen při rozvrhu přejímacích cen nepřihlíží, a to z těchto důvodů:

Předpis § 26 požad. zák. ze dne 27. V. 1919 č. 318 Sb. z. a n. stanoví, že soud rozdělí přejímací ceny podle zásad o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti v exekučním řízení.

Exekuční řízení v pravdě to není, protože nejde o žádnou exekuci, pročez také starší předpisy, jež mluví o rozdělení náhrady za vyvlastněné nemovitosti, na př. § 34 odst. 2. zák. o vyvlastnění k účelům železničním ze dne 18. II. 1878 č. 30 ř. z.

a j., o exekučním řízení nemluví, nýbrž jen o uspokojení nároku podle ustanovení o rozdělení tržové ceny za nemovitosti v exekuční dražbě prodané.

§ 47 odst. 1 náhr. zák. stanoví proto přesněji, že rozvrh přímácí ceny za nemovitosti S. P. Úř.-em převzaté děje se sice podle zásad o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti v dražbě prodané, avšak v řízení nesporném.

Jakkoli jest stylisace cit. § 26 požad. zák. velmi těžkopádná, přece sotva lze pochybovati, že chce pouze říci, že rozvrh se děje podle zásad daných v exekučním řízení, neboť jí rozuměti jest tak, jakoby zněla i »podle zásad o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti v dražbě prodané«, nechceť zajisté činiti tu výjimku ze všeobecného předpisu § 17 odst. 3., že řízení ve věcech drobných pachtýřů jest řízení nesporným, což je důležité ohledně rekursní lhůty a jistě odpovídá úmyslu zákonodárce, aby byla lhůta 14denní a ne 8 denní, jako je v řízení exekučním. Skutečně není tu žádné exekuce a chtěti tedy dát místo řízení exekučnímu, bylo by anomalií, pro niž není důvodu zákonodárného.

Pak se ale jedná o sankci na nepřihlášení nároků. Ale tato otázka, kterou i § 47 náhr. zák. opomenul a která by se tedy řešiti musila jen z ostatních předpisů zákonů o pozemkové reformě a z předpisů nesporného patentu (§ 2 č. 9. a 10.), po případě z analogie a z přirozenosti věci (§ 7 obč. zák.), zde odpadá, protože prvý soudce sankci vskutku dal a to sankci podle § 210 ex. ř.

Tento předpisuje, aby účastníci byli vyzváni k přihláškám s touto pohnůvkou, že by jinak k jich nárokům bylo přihlíženo toliko potud, pokud z veřejné knihy jsou patrný jako po právu existující a k uspokojení způsobilé, a tuto sankci prvý soudce svému vyzvání danému v usnesení ze dne 30. I. 1926, jímž položil rok k rozvrhu, připojil a musila se tedy rozuměti i při každém odročení tohoto roku již sama sebou, a proto potom prvý soudce právem v naříkaném usnesení nepřihlížel k nárokům církevních ústavů, jež přihlášeny (specifikovány) nebyly, odvolává se na preklusi.

On ovšem tohoto důvodu užívá jen jako podpůrného a v své řadě zamítá nárok církevních ústavů z toho důvodu, že patronát co do práv i břemen zůstává u kmenového statku a ohledně nuceně odprodaných pozemků vůbec pomíjí a odvolává se na zdejší rozhodnutí čís. 1849 sb. n. s.

Je pravda sice, že to v tomto rozhodnutí tak stojí a že to je správné, avšak to, že břemena patronátní pomíjejí na odpro-

dané nemovitosti, není ještě důvodem, aby nemohla přikázána býti z přejímací ceny, a že mohou, to dostatečně jasně naznačil nejvyšší soud, ač to nebylo předmětem stížnosti, již v témže rozhodnutí č. 1849, odkávav finanční prokuraturu s jejím prohlášením, že chce hájit zájmy církevního ústavu, právě na rozvrh přijímací ceny a příslušná ustanovení požadovacího zákona, tož § 21, 19, 26 a 23, jež o rozvrhu jednají, k čemuž doložití dlužno, že § 24 téhož zák. výslovně stanoví zásadu *pretium cedit in locum rei*.

Tento mylný důvod prvního soudce bylo tedy k zamezení dalších nedorozumění výslovně vymýtit, tím spíše, ježto stále se to ještě opakuje, že nižší stolice nebo strany podkládají tomu kterému rozhodnutí nejvyššího soudu v pozemkové reformě následkem složitosti právní otázky a nedosti pozorného a přemýšlivého čtení nesprávný, zhusta, jako shora první soudce, docela opačný smysl.

Tato nepozornost zavinila také, že finanční prokuratura založila vývody své stížnosti na mylném předpokladu, že jde o pozemky S. P. Ú.-em převzaté, ukládá S. P. Ú.-u péči o kvotu patronátních břemen na oddělené pozemky připadající a odvolává se na zdejší rozhodnutí R I 395/26 (nyní též již uveřejněné pod č. 6163 sb. n. s.) a na náhradový zákon, což vše sem vůbec nepatří, ježto jde o pozemky přiznané drobným pachtýřům.

Důvodem není tedy, že by nároky, o něž jde, neexistovaly a že by proto návrh na jejich přikázání bylo zamítnouti, jak první soudce učinil, nýbrž že jsou prekludovány, a že se k nim tedy nepřihlíží, což napraveno opravou tenoru výroku prvního soudce rekursním soudem potvrzeného.

Rozdíl není pouze formální, nýbrž má význam i materiální, Kdyby na př. jakýkoli nárok, ať z hypoteční pohledávky neb z reálného břemene, byl následkem nepřihlášení zcela neb zčásti prekludován z přikázání z přejímací ceny, tedy tím ještě nepomíjí, pakli opravdu existuje, nýbrž trvá dále proti osobnímu dlužníku a může na něm býti vymáhán.

Že by snad doba mezi prvním a posledním rozvrhovým rokem, t. j. od 26. února do 23. listopadu 1926 nebyla dostatečnou lhůtou ku podání specifikace, stížnost ani nesnaží se doložit, neudávajíc nijak, že a jaké konkrétní překážky vadily úkol v té době provést.

Rozhod. nejv. soudu ze dne 30. března 1927
čj. R I 142/27. Dr. Grešl.